

Arrest

nr. 82 907 van 12 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 51 728 op 26 november 2010 de vordering tot schorsing en tot nietigverklaring verwerpt.

Op 25 januari 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 april 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2011 werd ingediend door :

L, M. (R.R.: ...)

geboren te A. O. op 08.07.1969

L., E. (R.R.: ...)

geboren te B. op 05.06.1973

+ kinderen

L., K. geboren op 21.10.1999 nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te K. op 21.10.1999

L., A. geboren op 24.06.1994

Allen: adres: (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich – door middel van het typeformulier – op het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, waarin wordt gesteld dat vreemdelingen zich kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure, meer bepaald vier jaar voor families met schoolgaande kinderen en vijf jaar voor alleenstaanden of andere families. Mijnheer L. vroeg asiel aan in België op 27.12.2006. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw L. vroeg asiel aan in België op 20.11.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beroepsprocedure bij de Raad van State, ingediend op 31.07.2008, werd afgesloten op 19.08.2008. Onderhavige 9bis werd ingediend op 26.01.2011. Aangezien zowel de afgesloten beroepsprocedure bij de Raad van State als de hangende 9bis ingediend werden na 18.03.2008, mag men de totale duur van de drie procedures niet samentellen. Eveneens was de vorige 9bis aanvraag, ingediend op 06.10.2009 en afgesloten op 27.08.2010, ook niet hangend op 18.03.2008 en kan deze niet mee in rekening worden gebracht.

Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 1.2.

Betrokkenen dienden eveneens een aanvraag tot regularisatie in op basis van het criterium 2.7 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 waarbij betrokkenen een asielprocedure dienen te doorlopen van één jaar die werd ingediend voor 1 juni 2007 voor families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar school gaan en die op zijn minst al vijf jaar aanwezig zijn op het grondgebied, vanaf de datum van indiening van de eerste asielaanvraag. De asielprocedure van Mijnheer L. werd echter ingediend op 27.12.2006, terwijl de asielaanvraag van Mevrouw L. op 20.11.2007 werd ingediend. Bijgevolg werd op 19.07.2009 de vooropgestelde vijf jaar ononderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied niet bereikt en hebben betrokkenen een te kort verblijf in België om hierop aanspraak te kunnen maken.

Bijgevolg is er geen grond tot verblijfsmachtiging op basis van punt 2.7 van de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen Nederlandse lessen hebben gevolgd, wat wordt gestaafd met een verklaring dd. 17.01.2011 ten aanzien van Mijnheer L., met een verklaring dd. 07.04.2008 ten aanzien van Mijnheer L. en ten aanzien van Mevrouw L. en met een inschrijvingsfiche dd. 09.09.2009 van Mijnheer L. dd. 07.03.2008 van Mevrouw L.; betrokkenen een uitnodiging voor de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract, een attest van aanmelding op het onthaalbureau, een attest ten bewijze van de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van de trajectbegeleidster betreffende het inburgeringsprogramma voorleggen; er verklaringen van het OCMW aan het dossier worden toegevoegd; Mijnheer L. een attest vroegtijdige stopzetting bij Pack2Pack, een attest dd. 09.09.2008 van Pack2Pack en een attest heftruckbestuurder voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat Mijnheer L. tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat wordt gestaafd met attesten, kan niet aanzien worden als een grond daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de aanvragen 9ter die bij het onderhavig verzoekschrift worden gevoegd en het bijgevoegde attest tegemoetkoming logopedie dd. 23.06.2008 op naam van Mijnheer L., betrokkenen staan reeds onder Ai van 9ter en kunnen deze beslissing bijgevolg afwachten. De medische elementen worden in een 9bis aanvraag niet behandeld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de mate waarin wordt geargumenteed, minstens impliciet, dat enkel nog de criteria van de instructie van 19 juli 2009 zouden moeten onderzocht worden. *"Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet waar zij het recht op regularisatie gaat beperken tot de personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie."* Zij menen dat er geenszins *"minder mogelijkheden zouden bestaan voor personen die niet aan de erin opgenomen criteria voldoen"*. Zij stellen uitdrukkelijk dat *"door anders te oordelen en te handelen (...) de beslissing op manifeste wijze het art. 9bis Vreemdelingenwet (schendt)"* en verwerende partij *"ten onrechte, impliciet doch zeker"* de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beperkt tot de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"In hun eerste middel beroepen verzoekers zich op een vermeende schending van:

- *de materiële motiveringsplicht;*
- *artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980;*
- *artikel 3 EVRM.*

De verwerende partij stelt vast dat in het eerste middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers hun concrete kritiek is erop gericht dat 'het recht op regularisatie beperkt [wordt] tot de personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de instructie', en het dossier van verzoekers ook op de aanwezigheid van andere elementen dient te worden onderzocht, Tot slot verwijzen

verzoekers naar het 'catch all' criterium van de instructie aangaande de prangende humanitaire situaties.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet (die o.m. terug te vinden is op de website www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht). concrete situaties opsomt waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Aldus kunnen de instructie van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructie een verduidelijking inhoudt van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen.

Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de Specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak van de Raad:

3.9. Verzoeksters betoog komt erop neer dat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien door het uitvaardigen van de instructie verwerende partij niets anders gedaan heeft dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: "Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep"

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

(...)

3.13. Verzoekster voert een hoofdzakelijk theoretisch betoog maar hiermee toont zij niet aan dat de verwerende partij in casu haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of op een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld heeft door verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. " (R.v.V. nr. 55.291 dd. 31.01.2011)

Verzoekers hun beschouwingen falen dan ook in rechte.

Verzoekers beperken zich bovendien tot het uiten van theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te geven op welk element zij zich zouden hebben beroepen in hun aanvraag waarop niet geantwoord werd in de bestreden beslissing.

Nazicht van de aanvraag leert overigens dat verzoekers raadsman in zijn begeleidend schrijven geen argumentatie heeft ontwikkeld, doch enkel het ingevulde modelformulier (conform de instructie) en het stukkenbundel heeft overgemaakt. Terwijl het criterium 'andere prangende humanitaire situaties niet eens werd aangekruist (laat staan dat verzoekers hebben uiteengezet op welke andere prangende humanitaire situaties zij zich zouden wensen te beroepen).

In casu tonen verzoekers op geen enkel manier aan dat zij zich op bepaalde gegevens zouden hebben beroepen, die door de gemachtigde niet in overweging zijn genomen.

De gemachtigde heeft in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekers een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, duidelijk aangegeven om welke reden de door verzoekers aangehaalde elementen niet konden leiden tot een regularisatie van verzoekers.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoekers tonen geenszins aan dat de gemachtigde niet met alle elementen waarop verzoekers zich beroepen hebben, rekening heeft gehouden noch maken zij aannemelijk dat de gemachtigde onredelijk zou hebben gehandeld.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en voor het overige niet gegrond. Het eerste middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3 Verzoekers voeren onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en menen dat wie niet voldoet aan de criteria, doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen, ook in aanmerking komen voor een regularisatie omwille van een prangende humanitaire situatie.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In hun aanvraag van 26 januari 2011 haalden verzoekers volgende elementen aan inzake de gegrondheid ervan: ‘onredelijke lange asielprocedure’ en ‘asielprocedure van een jaar die voor 1 juni 2007 werd ingediend’.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich – door middel van het typeformulier – op het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, waarin wordt gesteld dat vreemdelingen zich kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure, meer bepaald vier jaar voor families met schoolgaande kinderen en vijf jaar voor alleenstaanden of andere families. Mijnheer L. vroeg asiel aan in België op 27.12.2006. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw L. vroeg asiel aan in België op 20.11.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beroepsprocedure bij de Raad van State, ingediend op 31.07.2008, werd afgesloten op 19.08.2008. Onderhavige 9bis werd ingediend op 26.01.2011. Aangezien zowel de afgesloten beroepsprocedure bij de Raad van State als de hangende 9bis ingediend werden na 18.03.2008, mag men de totale duur van de drie procedures niet samentellen. Eveneens was de vorige 9bis aanvraag, ingediend op 06.10.2009 en afgesloten op 27.08.2010, ook niet hangend op 18.03.2008 en kan deze niet mee in rekening worden gebracht. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 1.2.”

en

“Betrokkenen dienden eveneens een aanvraag tot regularisatie in op basis van het criterium 2.7 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 waarbij betrokkenen een asielprocedure dienen te doorlopen van één jaar die werd ingediend voor 1 juni 2007 voor families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar school gaan en die op zijn minst al vijf jaar aanwezig zijn op het grondgebied, vanaf de datum van indiening van de eerste asielaanvraag. De asielprocedure van Mijnheer L. werd

echter ingediend op 27.12.2006, terwijl de asielaanvraag van Mevrouw L. op 20.11.2007 werd ingediend. Bijgevolg werd op 19.07.2009 de vooropgestelde vijf jaar ononderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied niet bereikt en hebben betrokkenen een te kort verblijf in België om hierop aanspraak te kunnen maken.

Bijgevolg is er geen grond tot verblijfsmachtiging op basis van punt 2.7 van de instructies dd. 19.07.2009.”

en

“Het feit dat betrokkenen Nederlandse lessen hebben gevolgd, wat wordt gestaafd met een verklaring dd. 17.01.2011 ten aanzien van Mijnheer L., met een verklaring dd. 07.04.2008 ten aanzien van Mijnheer L. en ten aanzien van Mevrouw L. en met een inschrijvingsfiche dd. 09.09.2009 van Mijnheer L. dd. 07.03.2008 van Mevrouw L.; betrokkenen een uitnodiging voor de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract, een attest van aanmelding op het onthaalbureau, een attest ten bewijze van de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van de trajectbegeleidster betreffende het inburgeringsprogramma voorleggen; er verklaringen van het OCMW aan het dossier worden toegevoegd; Mijnheer L. een attest vroegtijdige stopzetting bij Pack2Pack, een attest dd. 09.09.2008 van Pack2Pack en een attest heftruckbestuurder voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, wat de aangehaalde elementen ten gronde betreft, bijna uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarden bepaald in criteria 1.2 en 2.7 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De elementen inzake hun integratie worden niet in overweging genomen omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden van de instructie. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een asielpprocedure van minimum 4 of 5 jaar, noch een voorwaarde van minimaal vijf jaar ononderbroken verblijf in België, zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van de twee middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 1 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN